

REČI RUČKA

Hranim se glodēm ločem maglu
iz čaše žednog predela,
zveri mi legle u naručje
nadaju se nečem više
od mrtvog odraza gozbe.
Šta da im ponudim
od vlastitog mesa,
šta da im bacim u ždrelo
a da nije magla?
Vidim, čopor je već
sa ove strane stakla,
ulaze, sjedaju
u tišinu do vrata,
tužno me gledaju
pogana zverad,
oblizuju se.
Naoblačilo im se među zubima
i samo što ne padne krv.
No, prije svetkovine treba reći
par riječi na vječitu temu,
a grdno je moje znanje usred mesa
iz koga kao iz groba
hrlj jestiva pjesma.

NA LEĐIMA MEDVEDA

Budite malo ozbiljniji,
ovo je ipak kuća
gde se može silovati pri
mutnom svetlu tv ekrana
na leđima mrtvog medveda.
Zgrada prokišnjava
izbušena rafalima golubijeg fosfata,
olovka kidiše na mrtav papir
kao detlić u hrastovo oko.
Budim se ispod stepeništa

sa očerupanim anđelom
 u pantalonama.
 Nož mi nudi svoje dobre usluge
 za praznik.
 Nadati je se i čudnim gostima,
 zabrađenim, nepotkupljivim....
 Da, jesenje sunce će dohvatiti
 i njihovu senku
 i zagristi je pastelnom vilicom.
 A ja još tražim kurvu
 koja će istetovirati
 moje ime na dojci,
 da bi znala čiju krv ispija
 na slamku,
 i kome može reći:
 – Pusti me životinjo,
 boli me glava!

SUMANUTI PESAK

Možete biti sigurni
 da iza mog sumanutog lica
 teku slapovi nade,
 da zmiije svlače košuljice
 sa nemuštog jezika
 da uvežbane koprive
 šuruju sa kožom
 i divlja misao korača iznad ambisa.
 Ako se pažljivo zagledate videćete
 kako se iza mojih očiju
 rađaju sunca i pulsira večnost.
 Uočićete i prostore bola
 od kojih lude ptice
 i tonu lađe
 a po tragovima divljači
 kao po notama
 rastu mladi vetrovi.
 I neće pogrešiti onaj
 ko pomisli
 da je moja duša Zemlja
 u paukovoju mreži
 meridijana.